

ESTE BORRAL AZ ERKÉLYEN

Az éjszaka most kezdődik.
Te, szerelmem, apró léptekkel
járod az üres szobát.

Három napja csak rázza pórusait a száraz bőr.

(Egy virágmező, olajfákkal
a rövidlátó öreg képzeletében.
Apró léptek simogatják a füveket,
apró és pontos léptek.)

Közről ismerjük a félelmet,
vére előnti torkunk, mellünk.

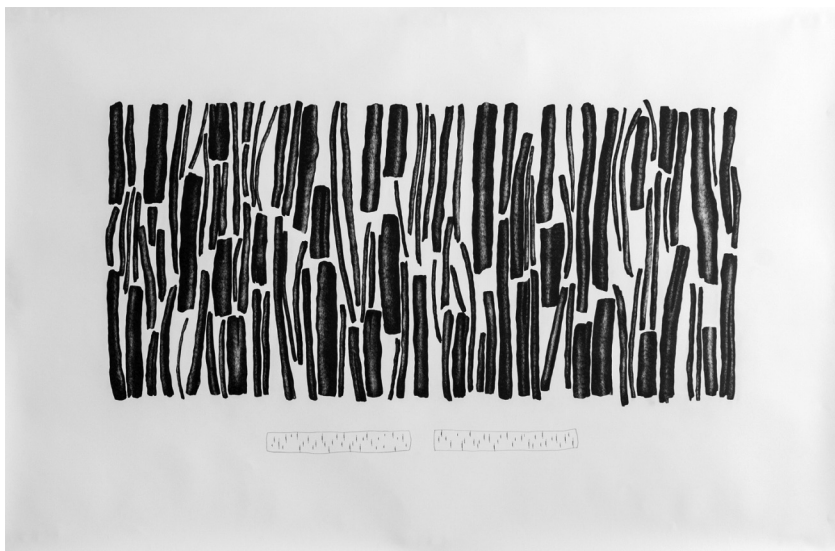
És egyszer csak
az üres szobában
ott hintázik a kerti törpe
tisztán, egyszerűen.

ESTE ÍRISSZEL AZ ABLAKON

(Nem mozdulunk.
Félünk minden érintéstől,
minden kintről érkező szellőtől.

Szerelmemnek 34 anyajegye van.
A karján levő 18 a kedvencem. Igazából könnyű
beleveszni a karjaiba. Mint valami gőz, körbeölel,
mint a mentatea illata.
Belepi pórusaid egy nehéz, illatos vízzel,
és már azt sem tudod, hol vagy és hány napod van még hátra.)

Hasában készülődik valami. Mindketten megcsókoljuk,
ki-hogy, talán valami tényleg kijöhetne onnan,
talán akkor már nem fájna annyira.

84 ESTE AUGSZTUSI ZÁPORRAL

És abban a pillanatban a szíve
kétszer olyan gyorsan vert.

(Nehéz nem gondolni arra, ami jönni fog,
nem megálmodni éjjel a holnap mozdulatait,
nem kívánni, hogy jobb legyél. Egyre jobb.
Egyáltalán nem könnyű.)

Maradj mozdulatlan, mondta neki,
leveszem én hátadról a keresztes pókot
és kidobom az ablakon.
Bármilyen mozdulatot tennél, bármilyen aprót,
felzaklathatja, megijesztheti.
Ne mozdulj, kérlek higgy nekem,
valami csodálatos bolyong az ereidben,
amit ilyen messzire hoztál
ebben a rémes időben.

A HETEDIK ESTE

Milyen sorrendben csókolja meg az ikonokat,
kérdi a férfi a nőt.
A nő pedig, könnyű léptekkel, mint egy pillangó,
mglebben és kitarja erejét a levegőben.

(Így volna ez, pontosan így,
ha gondolatom hasonlítana tetteidre.)

ESTE AMELYBEN ALJOSA KILÉP A TESTÉBŐL

És a dolgok távolodtak, mint a térészony.
A hangos zúgás a fejben, pontosabban a fej tetejében
most egy egész világgá nőtt szemében,
csak lábon lehet kihordani.

85

(Nem kis dolog a magány,
sem a félelem, szó ami szó,
nem felejthetjük ki azt sem.)

aljosa egyenesen a fekete macska szemébe nézett,
és történt valami a szemeiben.
Valami hasonlóan ritmikus és tudatos,
mint seprű fehér, kemény szálai,
mint a darvak körkörös sétája.

aljosa már 16 napja nem járt otthon.
és semmi nyom,
semmi kiáltás,
még a legapróbb sem.

És azt mondanád,
nem is láttad, hogy lép ki a testéből, aljosa,
nem is láttad.
És így igaz, nem akárhogyan lépett ki.
Először végighúzta a fekete kandúr arcát a szeme előtt,
ahogy az ember az ujját húzná végig,
és hatalmas undor fogta el,
mert neki, aljosának, épp nem erre volt akkor szüksége.
És hogy is láttad volna, ahogy levedli húsát
és poros szőrcomók lebegnek mindenütt a levegőben,
és akkor ő, aljosa, hirtelen láthatatlanná lett.

És nem a félelem,
és semmiképp sem a rend közérzete
készteti aljosát összekucorodni,
a paradicsom és paprikarétegek
alá rejtőzve sírni,
hanem épp, hogy ez a kipirult, kemény szőrű, tejelő macska,
épp ő minden éhezésének és
megvetésének okozója.

André Ferenc fordításai

*Cosmin Perta költő, prózaíró 1982-ben született Felsővízban. Munkásságáért számos irodalmi díjjal tüntették ki, műveit eddig 16 nyelvre fordították.